

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προσληρωσία
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΕΒΑΘΜΑΔΟΣ
Ἐν ἔδρῳ Πιπέρης ἀριθ. 1.
(Παρά τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΘΗΤΡΙΟΣ ΠΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΥΔΟΥ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΜΕΤΑ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κυβερνήσις καὶ θρησκεία. — Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Ἐν Δωρητήριον. — Τὸ δωδεκάθεον (τίλος). — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἰνδίων. — Βιβλιοκρισίαι. — Ἀπαντήσεὶς ἀνευ ἐρωτήσεων. — Ἐν ΕΠΙΦΥΛΑΙΑΙ Ὁ Νυμφικός θαυμάσιος (Πολωνικὸν δράμα). — Ἐν ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ Ἡ πολιτορία τῆς Φλωρεντίας (μουσική τέρμα).

ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Πᾶς πολίτης, εἴτε εὐτυχῆσας, εἴτε κυβερνητὴς εἴτε δυστυχῆσας, νὰ κυβερνᾷται, ὀφείλει περὶ παντός πράγματος ἀφορῶντος εἰς τὴν πολιτείαν καὶ ἔχει σαφὴ καὶ ἀριστέρη ἰδέαν. Οὐ μόνον δικαιοδορεῖται φέρων τὴν ἰδιότητα τοῦ πολίτου ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμῶν ταπεινότητος ἀπὸ τοῦ καὶ ἀπογράφου ἀναφοράς ζητῶν παρὰ τῶν ἀνακτόρων ἐξοικονομῆσαι κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας.

Ἀλλὰ τίς συνέγραψεν ἔργα μορφωτικὰ τοῦ λαοῦ, συναπτικὰ, εὐληπτα, ἀπλά, ποιητικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν συνέγραψε, πῶς νὰ ἀφελήσῃ καὶ πῶς νὰ ἀφελήσῃ, ἀφοῦ ὡς ἐκ τοῦ θεματός του δὲν θὰ τῷ ἐπέτρεπετο, ὅπως προκάλεση ἀναγνώστας, νὰ θέσῃ μεταξὺ τῶν γραμμῶν του καὶ βωμολοχίας ἡ συνολοκλίσει ἀπεικονίσει τῆς συκοφαντούμενης ῥίνας τοῦ κ. Δουβάρδου, ἔλκουσῃς, ὡς γνωστὸν, τὰς δεκάρας, ὅπως ὁ μακρὴν τὰς βελόνας!

Ὁ ἐλεύθερος Ἕλληνας ἀγαθὸς νὰ γελάσῃ τοῦτο βλέπουσαι καὶ νὰ χαλῶσῃ ἡμᾶς ἐθνικότητας γελάσει καὶ αὐταὶ με ἡμᾶς!.. ἐκ νευρικής, ἐννοεῖται, συμπαθείας.

Τί φρονοῦμεν ἀπὸ γε. περὶ θρησκείας; — Μὴ φοβεῖται, ἀναγνώσται, δὲν προκεῖται περὶ Θεολογίας! — Ἐξε τὰς θρησκευτικὰς σου παποῖθησεις, ὅπως ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἰδικὰς μας; ἔσο ἔνθεος ἢ ἄθεος, ἐλευθεροφύων ἢ θεοφοβούμενος αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς. Ἀλλ' ἡ θρησκεία ἡμῶν δὲν εἶναι μόνον δόγμα, δὲν εἶναι μόνον φιλοσοφία, δὲ ἄνευ οὐδεμίαν ἔχομεν ἀφοροδιότητα, ἴσως καὶ ἰκανότητα: ἡ θρησκεία ἡμῶν εἶναι καὶ ἐθνικὴ παρὰ ῥίσεις καὶ πολιτικὸν ὄπλον. Ἐπὶ ταύτην δὲ τὴν ἐποφάν ἐξεταζόμεν τὰ ζητήματα.

Πᾶς μὴ παρακολούθησε τὸν βίον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς μικρᾶς ταύτης ἑλληνικῆς γωνίας, εὐλόγως ἐκπλήσσειται βλέπων τὸ γόητρον, ὅπου ἐμπνέει ἡ θρησκεία ἡμῶν εἰς τὰ ἑκατομύρια ἰδίως τῶν ὑποδούλων

Ἑλλήνων καθόσον μάλιστα τὸ γόητρον τοῦτο δὲν ἀπορρεῖ ἐκ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ἀλλ' εἶναι τὸ ξενὸν εἰς τὰς λοιπὰς εὐρωπαϊκὰς ἐθνικότητας.

Ὅταν ὅμως μελετῶν τὴν ἱστορίαν ἴδῃ, ὅτι ἐπὶ ἑλοκλήρους αἰῶνα ἡ θρησκεία καὶ ἐθνικισμὸς συνεβάδιζον καὶ μονογῶν συνεταυτίσθησαν, τότε ἐξηγεῖται τὸ παράδοξον τοῦτο φρανόμενον. Καὶ ὄντως. Πάντες οἱ κατὰ τῶν Βαρβάρων ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀγωνισθέντες Ἕλληνες Ἀυτοκράτορες, ὑπὲρ τῆς ἐδραϊώσεως καὶ ἐξαπλώσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ ἠγωνίσθησαν: τὰ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τοῦ Βασιλείου κατὰ τῶν βαρβάρων πρόκαια ἦσαν τρέπαια στηθέντα ἐπὶ ταῖς μεγαλιώτικαὶς τῆς νέας ἑλληνικῆς θρησκείας, ἐπομένως τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Ἀκαθίστος ὕμνος, ἡ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θρησκευτικὴ τελετή, ἡ τοσοῦτον τῆς καρδίας τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ περᾶτων εἰς περᾶτων συγκινοῦσα, εἶναι τελεταῖς ἑλληνικῶν τροπαίων.

Ἀλλὰ καὶ πᾶσαι τῆς ἐκκλησίας αἰτελεται αἰ πρὸς διαιώσειν θεία βου τινός τοῦ Χριστιανισμοῦ ἰδρυθεῖσαι, εἶναι ὕμνοι θρησκευτικοὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ τοῦ ἑλληνισμοῦ. Πᾶσα ἡ μελικὴ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας καίησι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐγκώμιον τῆς νέας ταύτης τοῦ ἑλληνισμοῦ φάσεως.

Ἡ τοιαύτη τῆς θρησκείας σημασία εἶνε δῶρον τῆς Θεῆς Προνοίας δοθέν πρὸς τοὺς μέλλοντας νὰ δοκιμάσωσι τὴν μακροτάτην καὶ βαρυτάτην τῶν δούλων.

Ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρος παρατεινομένης ἐπὶ αἰῶνα τῆς δουλείας χαλαροῦται, ἐν ὅ ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν ἔρις ἀπ' ἐναντίας ἀξάνεται ὑπὸ τῶν δεινῶν τῆς δουλείας: ὅταν δὲ ἐθνικότης τις εὐτυχῆσῃ νὰ θεωρῇ πατρίδα καὶ θρησκείαν ὡς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, ἡ ἐθνικότης αὐτῆς ὅταν θὰ ἐγείρῃ τὰ ὄπλα ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας, τὰ ἐγείρει καὶ ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος. Καὶ ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς ἀπελευθερώσεως ἡμῶν. Ἰδοὺ τὸ μυστήριον τοῦ πολιμῆν, τὸν ἕνα κατὰ τῶν 100 ἰσοῦ ἀπαθνήσκων ἀνασκολοπιζόμενον, σούβλιζόμενον, ἐκδερμένον, σφυρηλατούμενον, μετὰ μειδιάματος εἰς τὰ χεῖλη ὡς μάρτυρα τῆς Πίστεως—Πατρίδος.

Ἰδοὺ διατὶ στανδήποτε παποῖθησιν καὶ ἀν' ἔχῃ τὴν περὶ τῆς θρησκείας ἡμῶν ὡς ἀληθοῦς δόγματος, ἢ ὡς ὄντως φιλοσοφίας, καὶ ὅσον καὶ ἀν διαφωνῇ πρὸς τὰ γενικῶς παραδεδομένα, ὀφείλει σέβας καὶ λατρείαν πρὸς ταύτην ὑπὸ ταύτην τοὐλάχιστον ἐποφάν ὀφείλει νὰ

φυλάττῃ αὐτὴν ἀμειψῇ καὶ καθαράν ἀπὸ πάσης ξένης ἐπιδράσεως, ἀπὸ παντός νεωτερισμοῦ μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων, μέχρι καὶ τῶν φαινομένων γελοίων.

Ὅταν δὲ σύμπτασα ἡ φυλὴ ἀπελευθερωθῇ, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἀνευ βλάβης τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων ὁ δεσμός τῆς ἐθνικότητος, τῆς φυλῆς, θὰ εἶνε ἀρχοῦντως ἰσότητος καὶ ἰσχυρός, τότε οἱ προοδευτικοί, οἱ νεωτερισταὶ, ἀς συνηγορήσῃ μετὰ τῆς συνειδήσεώς τιν καὶ ἀς πράξωσιν ὅ, τι ἐγκρίνουσι, καὶ ἀν εἰσακουσθῶσι.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Χριστιανισμὸς κυρίαρχος τοῦ ἀρχαίου κόσμου γενόμενος, καὶ συνανυψώσας εἰς τὸν θρόνον τῆς κοσμοκρατορίας τὸν ἑλληνισμὸν, τοσοῦτον συνηγωνεύθη μετ' αὐτοῦ, ὥστε καὶ τὴν ἀκόμη οἱ μὲν χριστιανικοὶ πληθυσμοὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἱ λησμονήσαντες καὶ αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, νὰ λέγωσι «Χριστιανὸς» καὶ νὰ ἐννοῶσιν «Ἕλληνας», οἱ δὲ ὀρθόδοξοι Ἀθηνοὶ, ἐπειδὴ εἶναι ὀρθόδοξοι νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς «Ἕλληνας».

Ἀφοῦ ὁ Ἀνατολικὸς Χριστιανισμὸς καὶ ὁ ἑλληνισμὸς τοσοῦτον συνεταυτίσθησαν, ὥστε ἡ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου Χριστιανισμοῦ ἀποσκίρτησις νὰ σημαίνῃ ἀποσκίρτησιν ἀπὸ τοῦ ἑλληνισμοῦ—ἀποδείξει πρῶτον οἱ Τούρκοι καὶ Δυτικοὶ Ἀθηνοὶ, οἱ ἐπὶ τοῦ Πατριαρχείου ἀποσκίρτησαντες Βούλγαροι καὶ πλείστοι ἀνατὴν Ἀνατολήν καὶ Δύσιν ἀλλαξοπιστήσασαι κοινότητες, αἵτινες ἀπόλωλον διὰ τὸν ἑλληνισμὸν.

Ἀφοῦ ἡ δύναμις τῆς θρησκείας ἡμῶν εἶναι δύναμις τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτῆς ἀδυναμία ἡ βλεθρος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἀφοῦ τοῦτο γνωρίζοντες κάλλιστα πάντες οἱ τοῦ ἑλληνισμοῦ πολέμιοι ἀπὸ τῆς θρησκείας ἀρχονται τοῦ καθ' ἡμῶν ἀγῶνος.

Πῶς δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἢ τις τριούτων ἔχουσα ἐν χερσὶν ὄπλον ὃ μόνον δὲν ποιεῖται αὐτοῦ ἀνωφελῆ, ἢ μᾶλλον οὐδεμίαν, χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ πάση δυνάμει προσπαθεῖ νὰ ἐξευτελίσῃ, νὰ ὑβρίσῃ—ὥστε ἐξεπλάσμενον ζοανίδιον, ὅπου, ἐξελθὸν τοῦ Γυμνασίου, νομίζει ὅτι αὐτὸ μόνον ἐννοεῖ τὰ τριτὰ τοῦ κόσμου τοῦτου—προσπαθεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ προαιώνιον, τὸ τοιοῦτον θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἀνορύττουσα εὐρύτατον χάσμα μετὰ τοῦ ἐλευθέρου καὶ δούλου ἑλληνισμοῦ, σκάπτουσα δηλαδὴ τὸν λαόν τοῦ ἑλληνισμοῦ;!

Ἄς ἀπαντήσωσι τὰ προγράμματα τῶν

την γην διότι ησυχονετο γεννήσασα υίον τώσφ δύσμορφον!

Ο αϊθαλδής Ηραϊστος, φέρε μικράν ἀτημέλητον γενειάδα, φαίνεται δὲ προύρωνος γηράσας. Αἱ κακοπαθείαι, τὰ βράσανα, αἱ θλίψεις, ὅλα εἰσὶν ἐγκεραραμένα ἐν τῇ μορφῇ του, ἐν ἣ ἀνακαλύπτει εὐκόλως ὁ θεατὴς ἀγριότητά τινά και κακίαν και μίσος. Ὁ βραδυσκελής και γαμαίπους θεός, ὁ σμυριωμένος, ὡς θά ἐλέγχομεν τανῦν, ἐμπνέει ἀποστροφῆν, φόβον, ἀλλά και οἰκτιρόν δια τῆς μορφῆς πιστοποιεῖ τὰς κατηγορίας τῶν παραδόσεων, ὅτι ἐγέννα λησταίς και ὅτι τώσον ἦτο βάνκυος, ὥστε ἐπιτιθετο κατά τῶν ἐπισκεπτομένων τῶ χαλκουργῆτον του κυριῶν! ἀλλά και προκαλεῖ ἐν βλέμμα συμπαθείας δια τὰ αἰτία, φτινα τὸν ξεφρον εἰς ἀτὴν τὴν θεσίον.

Ο τύπος οὗτος, ὑπὸ ἐποψιν συνθέσεως ἰδίᾳ, μετὰ τωσαύτης δυνάμεως και μελέτης εἶνε ἐπειρασμένος, ὥστε και μόνος θά ἤρκει ν' ἀναδείξη τὸν γλύπτην!

Ἐπὶ τοῦ μυριπόου στόματος τῆς Ἀφροδίτης, φαίνεται ἀναθάλλον τὸ φλημα. Ἐν τῷ τοῦ Ἡραϊστου τούαντιόν, ἐμφωλευεῖ ἡ βλασφημία και ἡ κατάρρα. Εἶνε στρυφνός, κακός. Ἰσως παρεξήγησεν αὐτὸν ὁ γλύπτης. Ἀλλὰ μετὰ τώσα δεινὰ και τώσσην προδοσίαν, πῶς νὰ τῷ ἐπιχύσῃ ἡμερίαν τινα ἐν τῇ μορφῇ; Ἡ βαθεία ρυτίς, ἧτις διαυλακίζει τὸ σύνοφρον μέτωπον, προδίδει τὰς μαύρας και κατακαθονίους σκίψεις, τὴν ὀργήν, τὸ θανάσιμον μίσος, αἱ δὲ ἄλλαι αἱ παραλλήλως τοῦ μύστικος βαθύτεραι εἰτι, τὴν πλήρη ἀπό τῶν οὐρανίων ἡ ἐκκοσμίαν ἀπογοήτειαν.

Ἡ ἀν ἡδύνατο, ἐν ἰδικαίοντο νὰ ἐξακόντισῃ ἕνα και αὐτὸς κεραυόν! Μετὰ πάσης χαρᾶς θά ἐπληττε τὴν ἀπιστον καρδίαν τῆς ὠραίας ἐσελογασμένης, ἧτις τὸν ἔκαμε τώσα νὰ ὑποφέρῃ!

Ἄλλ' εἴωμεν αὐτόν. Μετὰ τωσαύτης ὀργῆς κρατεῖ τὴν βαρεῖαν σφύραν, ὥστε εἶνε φόβος μὴ τὴν ἐκσφενδονίσῃ κατά

της κεφαλῆς παντός ἀνεῶς προσβλέποντος και πειρώμενον νὰ χυαντεύσῃ τὸν μύχιον πόνον του.

Καί: ἔχει ζήτημα, ἀν θρασύων τὴν ἡμετέραν κεφαλὴν—ὡπως ἄλλοτε τὴν τοῦ αὐτοτόκου ἀιδῶ;—θὰ φέρῃ πάλιν τὴν φρονισὴν εἰς τὸν κόσμον!

Πῶς; εἶσαι σὺ νέε; Δὲν σὲ γνωρίζω. Εἶσαι ἠθοποιός ἢ θεός; μετμημισμένος; Τώδε λοιποὺς ἐκ πρώτης ἤφως ἐγνώρισαι, ἀλλὰ σὲ; μάτην ὁ παριστάμενος ἀλεκτροῦν κρατεῖ, ὅτι εἶσαι ὁ Ἄρης. Δὲν τὸ πιστεύω. Πῶς; σὺ ὁ ἀνεῶς, ὁ ἀφοβητός, ὁ ὄπλοχαρῆς, ὁ ἀργαλέος; θεός τοῦ πολέμου; Σὺ; ἀπίστευτον! Τώσφ λοιπόν ἐπέδρασαν ἐπὶ σοῦ οἱ σύγγρονοι ἑλληνικοὶ πόλεμοι, ὥστε νὰ σὲ καταστήσωσιν ἀγνώριστον; Ποῦ οἱ υἱοὶ σοῦ Δεῖμος και Φόβος; ἢ ἀκάματος ἠνωχός σου Ἐνωά και οἱ ὑπασπισταὶ σου ἡ Ἐρις, ἡ Βοή και ὁ Θυμός; Ὅσοι σὲ ἐγκατέλειπον; Ἐκπύχθησαν ἀνυπότακτοι; Μὴ εἶσαι ἡ παράστασις ἡ ἀληθῆς και πραγματικὴ τοῦ θεοῦ τῶν ἐπιστρατεύσεων; Ἡ! μὰ τὴν ἐπιτετηθευμένην ἀγερωχίαν σου, ἀν σὲ ἰδῇ ὁ χαμαίπους Ἡραϊστος εἰς τὴν καταστάσιν αὐτὴν, σὲ ἔδειρε!

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Δὲν εἶνε αὐτός ὁ ἀλκιμος; και φιλαίματος; θεός τῶν μαχῶν! Εἶνε μάλλον ὁ Πάρις; εἶνε ἀν θέλετε ἀνθυπολοχαγός τις; ἀλλὰ ὁ Ἄρης! Ποτέ.

Μόνον ἔνδυμα φέρε, ἰματίον μακρὸν κάτω τοῦ λαίμου πορπούμενον και περιβάλλον τὸ σῶμα του. Εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὰ δεξιὰ και κρατεῖ δόρυ δια τῆς μιάς και δια τῆς ἀριστερᾶς ἀσπίδα. Φέρει περικεφαλαίαν και ἐχει εἰσπομεν ἐπαρίστερα τὸν πετεινόν,—ἀρχαίον πολεμικόν του σύντροφον—ὅστις εἰς πτηνὸν μετεμορφώθη, ὁ πτωχός, διότι κοιμηθεῖς, και μὴ ἐννοήσας τὴν ἀφίξιν τοῦ ἡλίου κατά τὴν ἀξιωμαθούμενον ἐκείνην νύκτα τῶν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώτων τοῦ κυρίου του, ἀφῆκεν αὐτόν νὰ συλληφθῇ ἐν τῇ

σαγήνῃ τοῦ Ἡραϊστου. Καὶ μάτην τῶρα κρατεῖ ἐξαγγέλλων τοῦ Ἡλίου τὴν ἀνατολήν. Ὁ Ἄρης ἐξέπεσε πολὺ και δὲν ἐντρέπεται πλέον τὸ φῶς.

Ἐχεῖ τὴν κεφαλὴν ἀγερωχῶς ἐπιρμημένην, τὸ βλέμμα ἐπιμένον θρασύ, ἀθάδαε τὴν μορφήν ἐν ὄψῃ καλὴν και τὸ παραστήμα ἀκατόν.

Ἰσως εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ ἔρωτος; ἀλλὰ οὐδὲν ἡμεῖς εὐδοκούμεν ἐν τῇ μορφῇ, οὐχὶ παριστῶν, ἀλλὰ δικαιολογοῦν τούλαχιστον τὸν ἀγριον, πολυμῆρον, ἀδάμαστον και ὠμὸν χερσικτήρα, ὃν ἡ παράδοσις ἀποδίδει εἰς τὸν πολεμικὸν θεόν, τὸν και δια μόνης τῆς φωνῆς τρέποντα εἰς αὐγὴν στρατεύμα ὀλοκλήρον.

Εἶνε ἀληθὴς ὅτι οὐδὲ τότε ἐνῆκα πάντοτε ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἠρτήθη και παρὰ τοῦ Ἡλίου ἐγένετο καταγελαστός; δια τοῦτο ἴσως και δια τὸν ἐκδηλωθέντα τότε μισελληνισμόν του, ὀλίγους εἶχε βιωμὸς και λάτρευτάς παρ' ἡμῖν. Ἄλλως ὅμως παρίστατο και οὐχὶ ἴδιον ἐπειράσατο αὐτόν ὁ γλύπτης. Ἀν ἐποίησε τὸν ἀρχαίον Ἄρην ἀπέτοχε; Ἀλλ' ἂν ὑπὸ τὴν ἐπήριαν τῶν περιστάσεων, ἀν παρασυρθεῖς, τὸν σύγγρονον θεόν τοῦ πολέμου παρέστησε; τότε, ἐπέτυχε βεβαίως!

Τὸν θεόν ἐζήμιωσε και τὸ μάρμαρον εἰτι. Κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ φαίνεται στίγμα μελανόν. Ὅσοι ἐκ γρόνθου ἀπὸ κατανεχθέντος. Τί; Μὴ ὁ Ἡραϊστος; μὴ οἱ δώδεκα ἐξέρχονται τὴν νύκτα ἐκ τῶν πλακίσων των και... συμπλέκονται; Ἄγρωθ. Πιστεύω ὅμως ὅτι δι' ὅλα ταῦτά και πρὸς ἀποδείξιν τῆς ταυτότητός του, ὁ Ἄρης δέον νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ Στρατοδικεῖον!

Ὁ Καλλιμαχος, ὁ Ὀμηρος και ὁ Ὀρφεύς, σὲ ὕμνησαν ὀλβία παρθένα. Ἐγὼ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ μου, παρ' ὀλίγον ἐγενόμην Πυγμαλίον πρὸ σοῦ, ὦ Ἄρτεμι! Ἄν μὲ τὸ πάθημα τοῦ Τετυσοῦ μ' ἐδίδασκες τὰ χρέη μου, θὰ πύλόγουν τὴν τοσοφόρον

χοῦς μέλλοντος, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν ἐφαίνετο δι' αὐτοὺς ἀνατέλλον. Ὁ Μισοτόβοκχος προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Ἀνιέλαν, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἄμαζαν, και χειρατίσας ψυχρῶς τὸν Ζδισλαῦον ἀνήλθε και αὐτὸς και ἐκάθησε παρὰ τὴν νεανίδα.

Τὴν ἐπιούσαν, τὴν ἕκτην ἀκριβῶς τῆς πρώτης, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας. Καίτοι οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου ἠκούετο και ἡ ἡμέρα προσημνύετο θερμότητι, ἔφερε ποδὴρ ἠμάνδιον, δι' οὗ ἦτο τώσφ καλῶς τετυλιγμένος, ὥστε μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφαίνοντο: βήματι δὲ παχεῖ διήλθε τὰς ὁδοὺς, αἰτίνες ἦγον εἰς τὸν οἶκον, ἐν ᾧ διέμενε ὁ στρατηγός Ροζνιέκχος. Εἰσηλθεν εἰς αὐτὸν κρυφίως, και ἀνήλθε δια μυστικῆς κλιμακῆς, ἦν καλῶς ἐγίνωσκε, προφυλαττόμενος μὴ ἡθελε τις συναντήσῃ αὐτόν. Ὑπερβολικὴ προφύλαξις! διότι πανταχοῦ ἐκεῖ ἐπεκράτει σιγὴ και ἀπόλυτος ἡμερία. Ἡ συνείδησις αὐτοῦ μόνον δὲν ἦτο ἡσυχος, διότι

ἐκέντεῖ και ἠλεγχεν αὐτόν δια τὰς ἀτίμους μηχανοραφίας του. Ὁ στρατηγός, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἦδη εἶχεν ἐγερθῆ τῆς κλίνης, ἐθημάτις κατά μῆκος και πλάτος τοῦ κοιτωδός του, ὑπαγορευθὼν εἰς τὸν γραμματέα τῆς ἐμπιστοσύνης του τὴν περιληπτικὴν ἔκθεσιν, ἐν ἣ συνεκφεαλιούντο ἅπασαι αἱ τὴν προτεραίαν ληφθεῖσαι καταγγελία, και ἧτις ἐμελλε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰ τῆς Καλλιθέας ἀνάκτορα, ἐνθα διέμενε τότε ὁ μέγας δούξ Κωνσταντίνος. Ὁ κοιτῶν, ἐν ᾧ ἦτο ὁ στρατηγός, διεχωρίζετο ὑπὸ μεγάλης αὐλαίας ἐκ μεταξὺς πρασινοχόρου, οὗτω δὲ μικρὸν τι μέρος αὐτοῦ ἀπέτελει κρύπτῃν, ἐξ ἧς, χωρὶς νὰ βληθῆται, ἡδύνατό τις νὰ ἀκούῃ πᾶσαν συνομιλίαν, ὅσφ χαμηλοφῶρος και ἂν ἐγίνετο.

Ὁ Μισοτόβοκχος, ἀποθείς τὸν ἠμάνδιον του, εἰσηλθε στερεῶ τῷ βήματι εἰς τὸν κοιτωδόν. Ὁ στρατηγός, ἰδὼν αὐτόν, ἔνευσε εἰς τὸν γραμματέα του ν' ἀποσυρθῇ, θέλων νὰ μείνῃ μόνος μετὰ τοῦ εἰσαγγελεῶς, ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ ποία αἰτία φερέν αὐτόν ἐκεῖ τώσφ πρῶτ.

— Τὸ πρῶτον ἦδη, εἶπεν ὁ κ. Μισοτόβοκχος, ἀφ' ἧς κατατάχθη εἰς τὴν μυστικὴν ἀστυνομίαν; ἔρχομαι ἐν σὰς ἀπασχολήσῃ περὶ ὑποθέσεως, ἡ ὁποία μὲ ἐνδιαφέρει προσωπικῶς. Θὰ σὰς ἐκθέσω τὸ πρῶτον δια βραχέων, πρὶν ἢ ἔλθῃ τις και μὲ διακόψῃ.

Ὁ στρατηγός τὸν προσεκάλεσε φιλικώτατα νὰ καθῆσθαι πλησίον του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ὅπου ἐπὶ μακρὸν συνδιέλεχθησαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ὁ Μισοτόβοκχος ἐπέμενε θερμῶς, λέγων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ δεχθῶσι τὴν αἰτησίαν του, ἀλλ' ὁ στρατηγός ἐδίσταζεν ἐξῆτις και ὄσον νὰ ἀπαρθῇ, μὴ τολμῶν νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν του. Ἐπὶ τέλος ὁ εἰσαγγελεὺς κατάρθωσε νὰ τὴν ἀποσπασῇ παρ' αὐτοῦ.

— Ἀγαπητέ μοι κύριε Ροζνιέκχος, εἶπεν ὁ ἐμπιστευμένος τῶν ἀνακτόρων τῆς Καλλιθέας, θὰ ἦναι δύσκολος ἡ διε-

θέσις τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, διότι μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ δικαστηρίου τῆς Αὐραίας δὲν εἶναι ἡμῖν τώσφ εὐκόλοον νὰ προβαίνωμεν εἰς φυλακίσεις, και μάλιστα στηριζόμενοι ἐπὶ καταγγελίας τώσφ μικρᾶς σπουδαιότητος, ὡς εἶναι ἡ περιλαμβομένη ἐν τῇ ἐπιστολῇ, τὴν ὁποίαν μοὶ ὑπεβαλάτε.

— Λοιπὸν θὰ ἐπιστρέψω ἀπρακτος, στρατηγέ. Ἄν δὲν εὐαρεστηθῆτε νὰ ἐνδώσῃτε, θὰ εὐρω ἄλλο μέσον ὅπως φάσω εἰς τὸν σκοπὸν μου και θὰ σὰς ἀνταποδώσω τὰ ἴσα.

Και ἤθελε νὰ ἀπέλθῃ, ὅτε ἀφῆκεν φρασὴς πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλαίας; ἧτις ἐχωρίζεν εἰς δύο τὸν κοιτωδόν, ὡς εἶπομεν, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε μικρὸν θόρυβον. Ἐσυρε μικρὸν τὴν αὐλαίαν, ἀλλ' ἦεῖ τὸ παρακαείμενον δωμάτιον φέρουσα θύρα ἐκλεισθη βιαίως, και εἶδε μόνον τὸ κράσπεδον ἰματίου, ὅπου ἐφάνη αὐτῷ ἐκ λευκοῦ μαλλίου. Ἦτο μοναχός ἢ γυνὴ ὁ φυγών. Ἄλλ' εἰσοδήποτε και ἂν ἦτο ὁ ἀκούσας

ἡμέρα σου. Ἄν δὲ δια πολλοῦ ἤλασε τὸ ὄρατόν σου πρόσωπον και ἐκρίνεται ἐν μέσφ τῶν ὠκεανῶν σου, ὅπως ἔτε ἔζητες ν' ἀποφύγῃς τὸν διώκτην σου. Ἄλλ' φείδῃ, ὡ μετὰ τὸν μύριον θά σὲ ἀνεγνώρισον ἐγὼ, τώσον εἶσαι θελακτικὴ και ἐπέριττή μορφήν ἐν ὄψῃ καλὴν και τὸ παραστήμα ἀκατόν.

Ἰσως εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ ἔρωτος; ἀλλὰ οὐδὲν ἡμεῖς εὐδοκούμεν ἐν τῇ μορφῇ, οὐχὶ παριστῶν, ἀλλὰ δικαιολογοῦν τούλαχιστον τὸν ἀγριον, πολυμῆρον, ἀδάμαστον και ὠμὸν χερσικτήρα, ὃν ἡ παράδοσις ἀποδίδει εἰς τὸν πολεμικὸν θεόν, τὸν και δια μόνης τῆς φωνῆς τρέποντα εἰς αὐγὴν στρατεύμα ὀλοκλήρον.

Εἶνε ἀληθὴς ὅτι οὐδὲ τότε ἐνῆκα πάντοτε ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἠρτήθη και παρὰ τοῦ Ἡλίου ἐγένετο καταγελαστός; δια τοῦτο ἴσως και δια τὸν ἐκδηλωθέντα τότε μισελληνισμόν του, ὀλίγους εἶχε βιωμὸς και λάτρευτάς παρ' ἡμῖν. Ἄλλως ὅμως παρίστατο και οὐχὶ ἴδιον ἐπειράσατο αὐτόν ὁ γλύπτης. Ἀν ἐποίησε τὸν ἀρχαίον Ἄρην ἀπέτοχε; Ἀλλ' ἂν ὑπὸ τὴν ἐπήριαν τῶν περιστάσεων, ἀν παρασυρθεῖς, τὸν σύγγρονον θεόν τοῦ πολέμου παρέστησε; τότε, ἐπέτυχε βεβαίως!

Τὸν θεόν ἐζήμιωσε και τὸ μάρμαρον εἰτι. Κάτωθεν τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ φαίνεται στίγμα μελανόν. Ὅσοι ἐκ γρόνθου ἀπὸ κατανεχθέντος. Τί; Μὴ ὁ Ἡραϊστος; μὴ οἱ δώδεκα ἐξέρχονται τὴν νύκτα ἐκ τῶν πλακίσων των και... συμπλέκονται; Ἄγρωθ. Πιστεύω ὅμως ὅτι δι' ὅλα ταῦτά και πρὸς ἀποδείξιν τῆς ταυτότητός του, ὁ Ἄρης δέον νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ Στρατοδικεῖον!

Ὁ Καλλιμαχος, ὁ Ὀμηρος και ὁ Ὀρφεύς, σὲ ὕμνησαν ὀλβία παρθένα. Ἐγὼ ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ μου, παρ' ὀλίγον ἐγενόμην Πυγμαλίον πρὸ σοῦ, ὦ Ἄρτεμι! Ἄν μὲ τὸ πάθημα τοῦ Τετυσοῦ μ' ἐδίδασκες τὰ χρέη μου, θὰ πύλόγουν τὴν τοσοφόρον

κτύπον ἀκμῆν καλλόνης και οὐχὶ ἀπρακτικῶς χάνον. Φέρουσι τὸν θεατὴν εἰς ἐκστάσιν και θαυμασμόν, οὐχὶ δὲ εἰς ἀκρίβειαν ἀποτόμης! Ἡ ἔνδυμα ἀγερωχῶς ἀκατόν, τὸ σῶμα, ἡ δὲ φαντασία δὲν εἶνε τώσον πολυμῆρα, ὥστε νὰ παραβλοουθῆσῃ τὰς ἀνυπότακτους γραμματέας. Ἐν τῇ εὐπαρθένῃ Ἄρτεμιδι οὐδὲν τὸ ὀλοκόν. Ἡ ποίησις ἄς γονυπετήσῃ πρὸ αὐτῆς ἀν πράγματι χειραγωγῶν ζητεῖ εὐπροση.

Τὸ συνεσταλμένο στήθος ἀνυγάζει ὑπὸ τῶν λατῶνα ὡς ἡσέλγη ὑπὸ τῶν νέφει; ὁ δὲ λατῶνα, ἀνωικτός μέχρῃ τινός, λαμπρῶς ὄσει ἀντικαταπριχίων τοῦ κεκρυμμένου στήθους τὸν θησαυρόν. Ἡ κεφαλὴ, κειφαλή Ἄρτεμιδος. Δὲν ἀπάσταται ὑποθετικῶν τὴν κόμην τῆς χρυσοῦν ὡς αἱ ἀκτινεσ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Φοίβου. Εἶνε ξανθῆ. Φέρει κομψὴν διάδημα και ἐπιμαλῶς ἀριγκάτω περιπεπλεγμένην τὴν πλουραὶν κἀμην. Τὰ βλέμμα πρὸς τὸ θῆραμα πάντοτε. Ἐν δὲ τῷ προσώπῳ, τῇ μορφῇ, θαυμάσις τὸ ἀρρενωπὸν και τὴν παρθεναίαν, τὴν γλυκύτητα, τὴν χάριν, ἀλλὰ και δόσιν αὐστηρότητος. Τὴν ἀγνότητα και τὴν ἀγαθότητα, ἀλλά και ἐπιμονὴν και εὐσταθίαν ἐπίσης. Ἐτι δὲ ἐλαφρῶν τινα ἐφρωνίαν, ἀδιόρατον, ἦν τίς οἶδεν ἂν δὲν ἐκτοξεύει μειδῶσα πρὸς τοὺς ἀτυχεῖς ἐκείνους δυσέρωτας, οἵτινες ἐπικαλοῦνται τὴν σιγὴν και τὴν νύκτα, ἐφ' ὧ ὡς Σελήνη ἐφορεύει, δια νὰ ἰδῶσι κόρην λατρευομένην ἀλλὰ σκληρὰν ὅσφ σὺ ὑπερξῆς πάντοτε!

Περὶ τοῦ Πλούτωνος ὀλίγα τινά. Εἶνε θεός μὲ τὰν ὄποιον πολλὰς—πολλὰς σχέσεις δὲν ὄλομεν. Οὐδὲ σὺ πιστεύω, ἀναγνώστα μου! Μὴδὲ καλόν, μὴδὲ κακόν περὶ αὐτοῦ ἄς εἴπωμεν. Δὲν προετίμας ἀνε' αὐτοῦ τὸν φαίδρον Διόνυσον, γλύπτης; ἀφοῦ εἶχες τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς; Ἄλλ' ἔστω. Πολλὰ ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ περὶ τῆς ιδέας τοῦ θανάτου, πῶς ἐφραντίζοντο αὐτόν οἱ ἀρχαῖοι και πῶς

οἱ νεώτεροι ἡμεῖς, σκληρὸν, λυγρὸν, πόντοζοφον, ἡ συννεφῶδη μόνον; μελαγχολικόν, θαυροῦντα; και ἡλυκιν κάποτε; τὸ δὲ συμπέρασμα θὰ ἐδικαιολογεῖ τὸ ἔργον σου ὑπὸ ἐποψιν ἐμπνεύσεως και ἀληθείας. Ἄλλ' ἀρκουμεθα εἰς τὴν μελέτην τῆς συνθέσεως ἡδῆ. Εἶνε αὐτὴ πολλοῦ λόγου ἀξία.

Ὁ στήγιος θεός, ἔχων παρ' ἑαυτοῦ τὸν διῶφρον περικοσμούμενον τρικέφαλον Κέρβερον, ἐραϊδόμενος δια τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους του, δια τῆς δεξιᾶς δὲ κρατῶν ἐπὶ τὸ στήθος τῆς αἰσάσιον κλειδα, τὴν σημαίνουσαν, ὅτι οἱ ὑπῆκοοι δὲν ἔχουσι οὐδὲν δικαίωμα ἐξόδου, εἶνε καθ' ὄλον σχεδόν τὸ σῶμα κεκαλυμμένος δια τῆς εὐρείας χλαίνης του, ἐξ ἧς προκύπτουσι γυμναὶ αἱ χεῖρες, τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν και μέρος τοῦ στήθους, και ἧς αἱ πτυχῆ εἶνε ἐντεγχοι και καθ' ὅλα ἐπιτυχεῖς.

Ἡ κεφαλὴ του εἶνε ἀξία πολλῆς μελέτης, ἐνεκα τῆς δυνάμεως, μεθ' ἧς εἶνε ἐπειρασμένη. Τὰ ὄμματα εἶνε βλοσυρὰ και ἀπλανῆ, τὸ στόμα ἀγέλαστον. Αἱ βαθείαι τοῦ μετώπου ρυτίδες, τὸ προκηρηγμένον τῆς ἡλικίας, τὸ ἀτακτόν τῆς κόμης, τὸ σκαῖόν στέμμα, ὅπερ ἀκαλαισθήτως φέρει, τὰ βαθύτα κάτωθεν τῶν ὀφθαλμῶν σκιδῶδη κοιλώματα, ὅλα ταῦτα, καθιστῶσι ζοφεράν, ἀχλύεσσα, στυγεράν τὴν ὄψιν του. Ἐσχάτη περιφρόνησις,—πρὸς τοὺς ζῶντας ἴσως—φαίνεται ἐπικαθημένη ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων του, ἡ δὲ συνοφρῶσις του, δεικνύει αὐστηρότητα πολλήν και μοχθηρίαν τινά. Ἐν ὄψῃ δὲ τὸ ἰσχυρὸν σῶμα, ἡ χαλαρὰ στάσις, ἡ προεξοχῆ τῶν ὀστέων μῆλων τῶν παρεῖων, τῶ προσθέντων αἰ πένθιμον και μελαγχολικόν. Φαίνεται βαρυαλγῆς, και πάσχων ἀλλὰ συμπάθειαν δὲν προκαλεῖ ποσὸς ἡ θεά του. Ἄφες μας ἡσυχούς, ἀμειδίητε Ἄιδωνεῦ, δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ σειρά μας. Ἄν δὲ ποθῆς κυπάρισσον ἡ πύξου κλάδους, ὑπαγε εἰς νεκροταφεῖον, ἢ... ἀνοιξὸν τὴν

τὴν μετὰ τοῦ στρατηγοῦ συνδιαλέξιν του, καθίστατο αὐτῷ ἐπικίνδυνος. Ταῦτο ἐτρόμαξεν αὐτόν οὐκ ὀλίγον, ὅθεν προσέβλεψε τὸν στρατηγὸν ὑπόπτως, ἀλλ' οὐ πῶς διαμείνας ἀτάραχος, εἶπεν αὐτῷ: — Ἐ! και διατὶ ἀπεμείνατε ὡς ἀπολελιθωμένος; Ἡ θέα ταμαχίου λευκοῦ ὕρασματος τώσφ μεγάλην ἐντύπωσιν προῤξένῃσεν εἰς ἕνα μελλόνυμφον, ἕνα ἐρωτευμένον, ἕνα εἰσαγγελία, ἕνα μυστικόν πράκτορα τῆς ἀστυνομίας, ὥστε κατέστησεν αὐτόν ἀφρον; Ἡ! μὴ ταρᾶττεσθε! εἶναι ἀληθὴς ὅτι ἐκεῖ εἰς ἤκουσε τὴν συνδιαλέξιν μας, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐπικίνδυνος. Ταῦτην τὴν στιγμήν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἦτο ἄλλος ἢ ὁ Φρὰ Καζιμίρος ἢ ἡ Ρόζα, διότι οὐτοί μόνον ἔχουσι ἀνευθέραν τὴν εἰσοδὸν εἰς τὴν κρύπτῃν ἄλλ' οὐτε ὁ εἰς οὐτε ἡ ἄλλη θὰ μας προδώσωσιν.

Καίπερ τὸ ὄνομα τοῦ Φρὰ Καζιμίρου ἀφύπνισεν ἐν τῷ νῷ τοῦ Μισοτόβοκχος δυσάρεστον ἀνάμνησιν, οὗτος ὅμως ἐπὶ τέλος

ἡσύχασεν, ἀφοῦ μάλιστα ὁ στρατηγός ὑπεσχέθη αὐτῷ ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παρακλήσιν του.

— Λοιπὸν σήμερον, στρατηγέ,—εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς ἐπιμένων—σήμερον.

— Ὡ! πόσον εἶσθε ἀνυπόμονος! Πόσον καιρὸν ἐχρηάσθη νὰ περιμείνω τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Α... ἢ τοῦ Β... πρὶν ἢ δυνηθῶ νὰ ὑπηρετήσω δια τούτου τὴν Αὐτοῦ Ἀυτοκρατορικὴν Ὑψηλότητα! Διὰ τῆς ὑπομονῆς ἐπιτυγχάνει τις πᾶν ὅ,τι θέλει. Και σεῖς, ἀγαπητέ μοι εἰσαγγελεῦ, θὰ συζευχθῆτε τὴν Ἀνιέλαν, τὴν ἀγνωστον εἰς ἐμὲ τούτην θεάν, ἀρκεῖ νὰ ἐχητε ὑπομονήν και νὰ ἦσθε σταθερός. Οὕτω και μόνον θὰ ἐπιταχύνητε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων σας. Ἐγὼ τωρᾶρῶφείλω νὰ σὰς ἐπιτρέψω ν' ἀναχωρήσητε, διότι ὁ καιρὸς μοι εἶναι πολύτιμος, και σεῖς ἀναμφιδῶως θὰ ἐχητε ὑποθέσεις νὰ τελειώσετε, πρὶν σημάνη ἡ ὥρα, κατά τὴν ὁποίαν θὰ ἦσθε πλέον ἀπηλλαγμένος φοβεροῦ και μισητοῦ ἀντεραστοῦ. Χαίρετε!

πρώτην τυχούσαν λυρικὴν συλλογὴν δια-
νὰ δρέψης ἐκείθεν κενάρονθαι καὶ ἕμους·
Ἡμῶς, καὶ μὲν κατέλλαβε μελαγχολία
καὶ εἰς τὴν θέαν σου ἀπλῶς, τὴν κρυερὰν
καὶ ἀπαύσιαν. Ἄφες μας!

Λέγεται ὅτι ὡν περισσότερο ἐπεσέν ἐξ
οὐρανοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκ τῆς σύμμι-
ξως δ' αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀφροῦ, ἐγεννήθη
γλαυκῶπις κόρη, ἣτις καθεστέραι ἐπι-κυ-
χύλης καὶ ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου ἰδηγομένη
ἦλθεν εἰς τὴν γῆν, ἐν ἧς εἶεν πᾶν τῆς βῆμα,
ἀνθη ἐβλάστησαν, ἐνώθη· Τοιαύτη ὑπῆρ-
ξεν ἡ γέννησις τῆς λουσμελοῦς προστάτι-
δος τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ἡδονῶν, τῆς
γλαυκομειλίου μητρὸς τοῦ Ἰμεναίου, ἣτις
ἵσταται ἤδη πρὸ ἡμῶν κανυδίπλος, ὡσεὶ
μόλις ἀπὸ τοῦ κύματος ἀναδύσασα.

Στρέφει δεξιὰ τὴν καλλίκομον κεφαλὴν
πρὸς στρογγύλον κάτοπρον, φερόμενον
πρὸ τοῦ προσώπου διὰ τῆς δεξιάς, ἐξ ἧς
ἀναρτώμενος ὁ αἰθέριος πέπλος, χύνεται
πρὸς τὰ κάτω καὶ σύρεται ἐπὶ τοῦ εἰδάφους.

Διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν συστρέφει
ἕνα πλάκιον καὶ τὸν κρατεῖ, ἢ φιλάρε-
σκος, ὡς νὰ σκέπτεται πῶς νὰ τὸν ποπο-
θετήσῃ κάλλιον, ἀφοῦ τὸν ἄλλον ἤδη καλ-
λωπισμῶν τῆς κόρης συνεπλήρωσε, βο-
στρούχισσα αὐτὴν καὶ ἐπιθεῖα ὡς κορω-
νίδα κόσασμοιο κομψόν.

Ἄλλα δὲν βλέπει πρὸς τὸ κάτοπρον·
Ὅλιγον τι ἀνωθεν προσηλοὶ τὰ εἰλικόβλε-
φαρα ὄμματα, μετὰ περιπαθείας, ἀγνω-
στον τί παρατηροῦσα, ποθοῦσα ἢ ἀνακλο-
γισμένη. Ἐπὶ τοῦ λείου μεταίπου, οὐ-
δεμίᾳ διαφαίνεται φροντίς ἡ μέριμνα.

Ἡ ρίς εἶνε ὀλίγον μεγάλη. Τοιοῦτῆ
ποιητικῆ ἀδεια τοῦ καλλιτέχνου εἶνε, ἡ
ἐξ ἐμπνεύσεως προέχεται μυστηριώδους,
ἡ τέλος ἄλλο, ὅτι ἔχει καὶ τὸ μεγαλεῖον
τοῦτο τὴν καλλονὴν του. Τὸ ἄνω χεῖλος
ἔχει μικρὸν τι ἐλάττωμα, οὐλόγη ἡ δὴ γμά-
τις οἶδε πόθεν πρᾶελθόν, ἐκ τοίου θυμοῦ
ἢ ἄλλης μανίας, ἀλλ' ἀσχημίζον τὸ φιλο-

μεδὲς στόμα καὶ δίδον αὐτῷ ἑκφρασίμ
τίνα πειζήτης.

Ὁ λαῖμός, τὸν ἀσέρον, τὸ εὐκαλοποι-
σθμα ἐν γένει καὶ τὰ ἀσθή, τὰ ἀσθήθῃ
ἰδίᾳ, εἶναι τὴν εἰσαρέτω, καλλονῆς ἰδεώ-
δους, εἰς θεμασμον κινούσης τὸν θεῶν
μενόν. Οὕτω δ' ἔχει τῆς καλίας, παρ'
ἦν ἀκρα τὸν πέπλου, ἴσοι περιπόνητος
καταληφθεῖσα, ἔρχεται ἀπόσκλητος νὰ
κρύψῃ τὴν αἰδῶ, μέχρι τῆς κοιλίας φθά-
ναι ἢ παρασταίς τῆς ἱσσοφάνου. Οὐρα-
κίας καὶ ἐκείθεν ἀρχεται ἐξελλισομένη μέ-
χοι τῶν ἀκανθάλων ποδῶν ἢ φιλανδρὸς
καὶ πυρόσσα Ἰνδῶνος, ἢ φιλοπαίγιμον
Παφία, μετ' αὐτῶς εὐτόρους μαλακοῦς μη-
ρούς, τὰς ἀπαλάς κνήμας, τὴν μαχελήστα-
οῖν, τὴν ἀποπνεύσαν τρυφήν καὶ ἡδυ-
πάθειαν.

Εἶνε κράμα συμφορῆς ἢ παραστάσις
αὐτῆς Ἄφροδιτης. Τὸ πρόσωπον καὶ
τὸ ἄνω ἡμιόδι τοῦ σώματος πρόκαλοῦσι
πόθου τινας, ἀλλ' ἀνωτέρους τῶν πε-
ζῶν αἰσθήσεων. Τὸ ἔπιρον ἡμισυ εἶνε
πλησιέστερον πρὸς τὴν γῆν. Ἐν γένει ὁ-
μιως τὸ ἔργον ἔχει τὴν ἔνθεον καὶ σε-
μνοπρεπῆς, προσομοιάζει εἰς παραστάσις
τῆς ὠραίας ἐποχῆς τῆς τέχνης, τῆς πρὸ
τοῦ Πραξιτέλους ἐννοεῖται, διότι τῆς
μετέπειτᾶ ἐποχῆς τοῦ Πραξιτέλους, ἦσαν
ὀλιχώτεροι, οὕτως εἶπεν αἱ Ἄφροδιτης,
ὠραία, ἀλλὰ γυναίκες ὠραία οὐχί θεαί,
ἀφοῦ μὴν τούτων γομνῆν ἰδῶν ποτε ὁ
τῆς Βιθυνίας βασιλεὺς Νικομήδης, τιμὴν
μεγάλην καὶ δῶρα βασιλικὰ ὑπαρχέθη
εἰς τοὺς Κνιδίους διὰ τὴν ἀγοράσῃ, ἐ-
ρωτεύθει· καὶ θέλων νὰ τὴν νομφεῦθῃ
τοῦθ' ὕπερ δὲν ἐδέχθησαν οἱ Κνιδιοὶ πρό-
σενεγκόντες εἰς τὸν φιλόμουσον γαμβρὸν
χυλόπηταν.

Τελευταίον ἀφήκαμεν τὸν λόγιον νέον
Ἑρμῆν. Παρ' ὀλίγον νὰ τὸν λησιμονήσω-
μεν. Ἄν παρούσιάζετο ὡς ὁμογενῆς κερ-
τις ποτορῆς ἄλλῃ βεβαίως θὰ ἦτο ἡ θέσις
του. Ὁ ἐλαθμονοῦμεν ὅτι σπουδάσας τὴν

κλαπτικὴν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς τοῦ
μετέρχεται ἀπὸ τῆν ἔκτοσε καὶ θὰ τῷ ἐκ-
μάζεν πολλὰς περιποιήσεις. Ἄλλα τὸν
λόγιον, τὸν καλαμάραν ἐκεῖ, ποτὸς τὸν
λαγαμαρῆς τῶρα. Αἱ αὐτὸ παρεγγώνι-
σθη μέχρι τοῦδε, διότι ἀντὶ νὰ διαῖλοι,
δοι αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχιλοποδότης τοῦ οὐ-
ρακοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁ κλέψας τοὺς βοῦς
τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Ἄφροδιτης πόν κε-
στόν, τοῦ αὐτοῦ τὸ σκῆπτρον καὶ παρ' ὁ-
λίγων τοὺς κερανοῦς, ἀπὸ οὐλοῦ τέλος
κάτι καὶ ἀπὸ τὴν λομωμένην μητέρα του
ταῖς ἀποφορέματά της, ὅτι εἶνε τμημα-
τάρχης τῶν κλαπτικῶν, ἐπιθεωρητῆς τῶν
πλαστικῶν καὶ ἐπορῶς τῆς ἀπάτης καὶ
τῶν ὁμιῶν, ἐγείρει ἀπεναντίας ὁ-
ψηλὰ τὸ κηρύκειον καὶ λέγει κομπῶζων
εἰς αὐτὸς ἀνεκάλυψε τὰ γάρματα, —
ἐπιθροῦ μισθῆς του, — τὴν κιθάραν καὶ
τὴν λύραν ἐν κρηνοῖς.

Προβαίνει περὶ τῶν μολίς πατῶν ἐπὶ
τῆς γῆς, ὡσαῖ σπειδῶν εἰς ἐκτέλεσιν τῶν
θεῶν βαυλῶν, ἀλλὰ μετὶ εὐφροσύνης καὶ
οἶδι ἀποκλείει τὴν ὑπόνοιαν, μὴ ψυχαστά-
λας εἶνε, ὁδῶν ἐν νεκροπομπῆν εἰς τὸν
Ἄδην. Φέρει τὰ πτερωτὰ πέδιλα. Αἱ
κνήμαί καὶ οἱ μηροὶ του ἀκαίτοι, ἰσχυροί,
ἀξιότυχοῦδρομοῦ καὶ ἀγγέλου κήρυκος,
εἶνε γυμνοὶ καὶ εὐτόνοι. Διὰ τῆς δεξιάς
ὄψος τὸν ἄρμαθλον τῆς ἐρήνης τὸ κηρύ-
κειον, καὶ τῆς ἀριστερῆς δὲ ἀνασέρει τὸν
πέπλον του, ἵνα κρύψῃ, θὲν δὲν καταλέ-
γεται καὶ τὰ δημόσια θεάματα. Αἱ δύο
ἀκραὶ τοῦ πέπλου συνοῦνται ἐπιχαρίζως
διὰ πόρτης ἐπὶ τοῦ στήριου, κυματίζει
δὲ οὕτως ὡς πᾶσιν ἀφίπων γυμνὰ μέρος τοῦ
στήθους καὶ τὴν κοιλίαν. Ὁ λαῖμός με-
νει κατὰ μέγα μέρος ἀνοικτός. Τὸ σῶμα,
τελεία παραστάσις τῆς νακίης ἀκμῆς,
τῆς καλλογῆς, τῆς εὐλυγίας. Ἡ κεφα-
λή γυμνῆ, ὠραία, κεκαρμένη εἰς βοστρύχους
βραχέις. Τὸ πρόσωπον ὀλοστράγγυλον,
ἀγγήκοιαν ἀνεδεικνύον παλλήν, ἀξιῶν τοῦ
πολυτρόπου καὶ κλυτοδοῦλου θεοῦ. Οἱ
ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, ρεμβοί, ἀναμμηκῆ-

ρῆματος τοῦ Βάλτερ Σκῶττ; Με ἐβδαίω-
σαν ὅτι θὰ ἔλθῃ. Πόσον ὀλίγον φιλόφρον
εἶμαι! Τί φρικτῆ! Δὲν λείπει καμὲς ἀπὸ
τὴν πρὸς τὰς κυρίας ὑπόσχεσίν του, ἡ
μόνα εἰς τὸν αἰῶνά μας!

Ἡ Ἀνιέλα δὲν ἐφαίνετο δυσηρεση-
μένη διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ζιδισλαῦου,
διότι ἡ γυνὴ εἰζέρει περισσότερο νὰ
προσποιητῆ καὶ νὰ κρύπτῃ β, τι μᾶλλον
τὴν ἐνδιαφέρει. Ἀπὸ τῆς προηγουμένης
ἡμέρας ὁ Ρωμάνος παρίστατο συ-
χνά εἰς τὴν φαντασίαν της, καὶ μετ'
αὐτοῦ ὁ Φρὰ Καζιμίρος. Τὴν νύκτα εἰ-
χεν ἰδεῖ καθ' ὑπνῶν τοὺς δύο φίλους ὑπὸ
φαντάσμαθις μορφῆς: πάνοπλοι, ὡς ἱπ-
πότες τοῦ μεσαιῶνος, ἐπαλλὰν τὰ ζῶον
ἐν μέσῳ κρηνοῦ, ἐφ' ὧν ἦσαν ἐπιτημέθιοι
ἐπιγράφαί, γράμμαθιεν διὰ παλαιῶν θλα-
δικῶν χαρακτήρων. Οὕτως ἡ Ἀνιέλα,
ἐπιθεῖα εἰς τῆς καὶ ἄλλης, τὴν πα-
ρούσιαν τοῦ Ζιδισλαῦου, ἀπατηθεῖσα δὲ
ἐν τῇ προσδοκίᾳ της, κατέλιπε τὸν ὀμι-
λὸν καὶ ἀπεσῶρῃ εἰς τὸν κοιτῶνά της,

μὴ λησιμονήσασε δὲ τί εἶπομεν: ἐν κρη-
τιαν πλῆρες φιαλῶν κρηνοῦ. — Ζεῦ-
ρετε, ἔ; Ὅ τὸν πῶ μετὰ τῆς Ρόβας
εἰς τὴν ὕψιαν τῆς ὠραίας σας, καὶ ὁ
Ζιδισλαῦος δὲν θὰ ταραξῆ πλέον τοὺς ἔ-
ρωτας σας. Περὶ τούτου, δύνασθε νὰ ἦσθε
βέβαιοι.

Ὁ Μιστόβοσκης, τυχὼν τοῦ παθού-
μένου, ἀπεσῶρῃ. Πάντα εἰς αὐτὸν ἐμει-
δίων. Μετ' οὐ πολὺ θὰ ἦτο σύζυγος τῆς
ἀπκαρμύλλου Ἀνιέλας, ἀγαπόμενος ὡς
αὐτῆς, κύριος σπορδαίας περιουσίας, ἀ-
πηλαγμένος πάσης κηλοσύμπας, διότι ὁ
ἀγταρατής του ἐπὶ μακρὸν θὰ ἔμενε κέ-
κλεισμένος ἐν τῇ εἰρηκῇ, ἵσως δὲ καὶ θὰ
ἀπέθνησκεν ἐν αὐτῇ. Πόσα αἰτια ὅπως
ἦναι εὐχρηστικὸς καὶ ἡσυχος περὶ τοῦ
μέλλοντος! Καὶ ὅμως ἐπανελθὼν εἰς τὴν
οἰκίαν του ὁ Μιστόβοσκης ἦτο συζηρω-
πῆς, δυσηρεστῆτο κατὰ τῶν ὑπηρετῶν
του, ἦτο δὲ ἀτροπος βροντοῦ ποτε ἄλ-
λοτε. Πόθεν προήρχετο ἡ τοιαύτη πρὸς
τὴν εὐτυχῆ ἐκδοσὴν τῶν σχεδίων του ἀν-

τίθεσις; Ὁ ἀμειλικτος ἐσωτερικὸς δικα-
στής, ὁ πάντοτε μετ' ἡμῶν δουδιώποτε
καὶ ἄν ὑπάγομεν, ὅστις οὐδέποτε σφᾶλ-
λεται, διότι ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν αὐτὸν
ἀγῶριστον σύντροφον, — ὁ δικαστής οὐπος
ἔλεγε διὰ τελευταίαν φοράν εἰς τὸν Μισ-
τόβοσκην.

— Καταστρέφει τὸν φίλον σου, ἀλλὰ
θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά σου: θὰ ἀπολεσθῆς
καὶ σύ, καὶ ἡ ἀπόλειά σου οὐδ' ἐν δά-
κρυ, οὐδ' ἕνα στεναγμὸν θὰ προκαλέσῃ.
Ἡ ἡμέρα εἶχε παρῆλθαι, τὴν δὲ ἐσπέ-
ραν, ὡς συνήθως συνῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ Ρο-
ζέβσκη. Ἡ συναναστροφή ἀπετελεῖτο ἀπὸ
αἰῶς συνήθως εἰς τὸν περὶπατον ἐξερχα-
μένους, ἀλλ' ἔλειπεν ὁ Ζιδισλαῦος. Κατήλ-
θον εἰς τὸν κῆπον, ὅπως πῶσιν ἐκεῖ τὸ
τέτον. Ἡ κυρία Λαύρα πρῶτη παρετή-
ρησεν ὅτι ἡ παρὰ τὴν τράπεζαν συνήθως
θέσις του ἦτο κενή.

— Καὶ τοῦ εἶναι λοιπὸν ὀνειραυτός; ἔ-
εἰπεν ἀπροσέκτως. Δὲν εἶχομεν σήμερὸν
αὐχτήριον περὶ τοῦ τελευταίου μυστιπο-

σκοπῆς, ὅτι τοῦ ὑπνευ ἔφορος ἦν ὁ ὀνει-
ροπομπὸς Ἑρμῆς. Ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ ἄν-
θεῖ μετῴμα αἰμύλον, παιδικῶν, ὅλα δὲ
εἰς σύνολον συνάλαζόμενα, ἀναδεικνύου-
σιν ἐν τῷ θαλάσρῳ. Θεῶ τῶν γράμμα-
των καὶ τῆς μουσικῆς τῶν ἐξάρτετον
καλλονῆς ἰδεώδους, ἐν θὰ ἐξῆλειν ὁ
Ἀπόλλων καὶ θὰ ἐζητεῖ τὴν μορφήν του
νῦν, ὅπως τὴν λύραν τῷ ἐζητεῖ ἄλλοτε.

Τοιοῦτοι ἐφάνησαν ἡμῖν οἱ δῶδεκα θεοὶ
ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΙΝΔΙΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΚΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς σταλείσας μοι ἐφη-
μερίδας ἀνέγνωνα καὶ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνώ-
τέρῳ τίτλῳ ψευδῶν μὸν διατριβῆν, ἐνε-
χουσαν κρίσις περὶ τῆς ἀξιολοπήτου θέ-
σεως τῶν εἰς τὴν δημοκριτικὴν ἢ καλλι-
τερῆν φιλολογοῖαν, — ὅτι ἡ ἄλλη εἶναι
ἐπιστημονικὴ — ἀσχολουμένην Ἑλλήνων
λογογράφων καὶ ποιητῶν, πρὸς δὲ καὶ
περὶ τοῦ παραδόξου ὄντος θεάματος τοῦ
βλέπειν ἐκτός μὲν τῆς Ἑλλάδος ἀμάρ-
ζοντας τὸν Ἰ. Παπαδιαμαντόπουλον ποι-
την — Γκιζην — ῥωπογράφου — Ἰακωβίδην
ἐλαογράφου — Δαμαλᾶν — ἠθοποιὸν —
Σαράβαν — μουσοῦργόν κτλ. ἐντός δὲ τῆς
Ἑλλάδος οὐδὲν ἀνταξίον αὐτῶν.

Καὶ ταῦτα διὰ τὸν κ. Δαμαλᾶν ἰδίως
καὶ Σαράβαν δικαιοτάτα, ὡς καὶ τὰ περὶ
ἐπιδράσεως τῆς φιλολογικῆς ἀτμοσφαιρας
κ.τ.λ. ἀναμφισβήτητα πλέον.

Ἄλλ' εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀδιαφορίας τῆς
Ἑλληνικῆς κοινωρίας πρὸς τοὺς λογοτέ-
χνας, ὡς τοὺς ὀνομάζει, καὶ τὰς τῆν ἀ-
δικεῖ ὁ τὸ ἄρθρον γράφας καὶ τοὺς συγ-
γραφεῖς, οὐς φέρε ὡς παραδειγμα ὅπως

ἀπαδείξει τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἐπι-
ρισσοτέρου.

Δὲν σκοποῦμεν νὰ προδῶμεν εἰς ἀνά-
λοστον τὸν ἀφρον τοῦδε νὰ ἀναπτύξωμεν
τὴν ἐπι τῶν τοιούτων ζητημάτων γνώ-
μην ἡμῶν ἀπλῶς θὰ ἐκφέρωμεν παρατη-
ρήσεις τινάς, ὡς ἔσονται ἐν τῷ ἑξῆς.

Ἡ κοινωρία δὲν εἶνε ἀληθῆς, ὅτι ἐδει-
ξεν ἀδιαφοροῦς ἀπεναντίας περισσότερο
ἀτυχῶς ἔτιμησε παρ' ἡμῖν τὸν ἔνθουσι-
αρον τοῦ ποιητοῦ ἢ τὴν ἐμβριθεῖαν τοῦ
ἐπιστήμονος, καὶ ἐνθὸς κατ' ἐξαιρέσιν ἔθνος
ἀνάδεικνυτος εἰς ἑπαναστάσεως καὶ τοιαύ-
της μάστιχα, οὐδεὶς ἀνεδείκθη συγγρα-
φεὺς ἢ ποιητῆς ἀντιθέτως τοῦ μεγάλου
λαοῦ ἐν ἐλήθεινὰ ἐνθουσιάζῃ χειραγω-
γῆσι, πολὺ ἐδόξασε τοὺς μολίς τῆς με-
τριότητος ἀπερῶχοντας.

Μοὶ διηγήθησαν ὅτι, ὅτε ὁ Ἀλέξαν-
δρος Σούτζος κατὰ τὴν 25 Μαρτίου ἀ-
ποῦρησε ποτὲ ποιήμα τῶν μνημάτων
τοῦ Καραϊσκάκη, ὀλιχόπρως καὶ ἔλασε
καὶ ὄντως ἐρηπιάξῃ, τὸ δὲ γόητρον τοῦ
ὀνόματος τοῦ ἐπλήρου ὀλιχόπρως γενναῖον.
Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐγέν-
νησεν ὁ Βαλαωρίτης ἀπαγγέλλων τὸ πρὸς
τὸν Πατριάρχην ποιήμας καὶ ὑπόχρη γω-
νία Ἑλληνίδος γῆς καθ' ἣν τὸ ὄνομα του
νὰ εἶνε ἀγνωστον; Μήπως ἡ ποιητικὴ εὐ-
φροσύνη τοῦ ἐπλήρου ὀλιχόπρως γενναῖον.
Τίς δ' ἀγνοεῖ τὸν χαριστάτονον τοῦ Γερο-
στάθι συγγραφέα;

Ἐν Ἑλλάδι τοῦλάχιστον, ἡ μὴ κατα-
νεαλωσις δὲν σημαίνει πάντοτε μὴ ἐκτί-
μησιν. Ἐπειτα οἱ ποιηταὶ τί τὰ θέλουσιν
τὰ χρήματα; . . .

Ἄν οἱ ποιηταὶ ἢ λογογράφοι δὲν κά-
μουν ποίησι ἐνεκα τῆς πενίας ἢ τῆς ἀ-
γχαμματοσύνης τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ,
πταίει οὗτος ἢ πταιοῦσιν οἱ καταστήσαν-
τες αὐτὸν πτωχόν, καὶ ἀφίσταντες αὐτὸν
ἀγράμματον;

Ἄλλ' ἐν ἡδικηθῇ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὑπὸ
νομῶν γαμβρόν του. Ἡ μήτηρ ἐλυπεῖ-
το διὰ τὴν ἀπουσίαν νέου εὐγενεστάτης
συμπεριφορῆς, ἀριστου χορευτοῦ καὶ ὀ-
ντις ὡς συγγενῆς τοῦ Μιστόβοσκῃ, θὰ ἦτο
ὁ παράνομος τῆς Ἀνιέλας κατὰ τὴν
τελετὴν τῶν γάμων. Ἡ δεκαεπταετής
καρδιά τῆς Ἀνιέλας δὲν ὀμίλει ἐπὶ τῶν
θερμῶν ὑπὲρ τοῦ Ζιδισλαῦου, ὅπως καθί-
στα αὐτῆν ἀπαρηγόρητον ἐπὶ τῆ ἀπου-
σίᾳ του. Ἡ ψυχὴ τῆς νεανίδος ὠροιάζε
πρὸς καθρέπτῃν, ὅστις ἀνανακλᾶ μόνον
τὰ πρὸ αὐτοῦ ἀντικείμενα. Μετὰ ὄντων
τόσφ ἀθῶν, ὁ ἄπὸν χανέι πάντοτε,
ἰδίως ἐν ὁ παρῶν εἰζέρῃ νὰ ἐκωφεληθῇ
τῆς ἀπουσίαν του. Οὕτως δ' ἐνήργη ὁ Μισ-
τόβοσκης ἐπιτείνων τὰς πρὸς τὴν Ἀνιέλαν
περιποιήσεις του, εἰς τρόπον, ὡστε κα-
τάρθως νὰ γοητεύῃ αὐτήν. Ἡ μήτηρ
της, αἱ οικιακαὶ φίλοι, οἱ ὑπηρεταί, πάν-
τῶς ἦσαν ὑπὲρ αὐτοῦ! Μόνος ὁ πατὴρ ἐ-
δισταζεν, ἀλλ' αἰ μὲχρι δακρύων ἰκασία
τῆς Ἀνιέλας ἀπέσπασαν ἐπὶ τέλος τὴν
συγκατάθεσιν του. Αὐτὴ ἐκείνη ἐξελέξατο

τοῦ κατὰ τὰ ἄλλα λικαν ἀξιολόγου συγ-
γραφέας, τὶ ἔπαυσαν αὐτῶ οἱ ἀτυχῆς
Ἀχιλλεὺς Παρόρος, Βλάγος, Ροδῆς,
Προβελέρης, Ἰωνάνης Καμπούρογλου,
Χαρυλάμπης Ἀννίνος, Κωνσταντῖνος Ἐ-
νός καὶ Δημήτριος Καμπούρογλου; Διὰ
τὴν νὰ χαρακτοπισθῶσιν ὡς ἄνθρωποι ἐνέχον-
τες δὴθεν τὸ θεῖον πῦρ καὶ ἀδικηθέντες
ὑπὸ τῆς κοινωρίας ἀναγκασάσης αὐτοὺς
νὰ ἀποπεύσωσιν τοῦ Παγᾶσου των; διακί
νὰ θεωρηθῶσιν κριτικῶν ἐρεῖται;

Ἄς ἐμεθὰ εὐλοκρνεῖς. Ὁ κ. Παρόρος
ἐδοξάσθη περισσότερο ἢ ὅσον ἔπρεπε, ὁ-
λοκλήρως γενεὰ νέων καὶ νεανίδων ἐκοι-
μῶντο καὶ ἐξῶθεν μετ' αὐτὸ ποιητὰ τοῦ
ἐνθουσιάζει μάλιστα νέον τινα διὰ πολ-
λὰς ἀρετὰς διακρινόμενον σήμερον, ἐλθόν-
τα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ποτὲ, καὶ ἀ-
πογοητευθέντα μολίς ἐπάτησε εἰς τὸν
Ἡεραῖα τὸν ποταμόν, διότι ἠρώτως δια-
βάτην τινα, ποῦ κατέκει ὁ Παρόρος
καὶ ὁ ἄθλιος (!!) δὲν τὸ ἐγνώριζε!

Ὁ κ. Βλάγος οὐτε ποιητῆς καὶ λογο-
τέχνης ἐγεννήθη οὐτε ἐγένετο μυστήριον δὲ
μὰ τὴν ἁγίαν ἀλήθειαν εἶναι δι' ἡμᾶς πῶς
κατάρθωσεν ὁ κύριος οὗτος νὰ θεωρηθῆ
κατοῦτος.

Ὁ Ε. Ροῖδης καὶ ὁ Χ. Ἀννίνος, ὅτι εἶχον
νὰ γράψωσι τὸ ἔργαφον καὶ περισσότερα
μὲν δύνανται νὰ γράψωσι καλλίτερα ὅμως
ὄχι, καὶ δικαία εἶνε ἡ ἐπιζήλιος φιλολο-
γικὴ θέσις ἣν κατέλαβον.

Οἱ Προβελέρης, Ἰ. Καμπούρογλος,
Κ. Ἐνός καὶ Δ. Καμπούρογλους δημοσι-
εῦσαντες μέχρι τοῦδε μικρὰ πράγματα δὲν
ἠύκαίρησαν ἢ δὲν ἠθέλησαν εἰσεῖν νὰ
δείξωσιν τὴν ἐντασιν κατὰ ποσὸν ἢ ποιὸν
τῆς φιλολογικῆς των ἀξίας.

Πῶς λοιπὸν ἠρεπιώθησαν πρὶν κτίσωσι
κᾶν τὸ φιλολογικὸν αὐτῶν οἰκοδόμημα;
Καὶ τί σκέπτονται μὲν οἱ ἄλλοι περὶ
ἐαυτῶν καὶ ἀλλήλων δὲν εἰμεθα ἀρᾶδοι
νὰ ἐκθέσωμεν. Ὅς πρὸς ὅμας ὅμως, τὸν
ὅποτον καλῶς γνωρίζομεν, ἐπιτρέψατε νὰ
φρονώμεν ὅτι παραδέχασθε: ὅτι οὐ μὲ-

(ἔπεται συνέχσια)

γον δὲν ἠδικήθητε ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώ-
μης ἀλλὰ περισσότερο τῆς ἐκδηλωθεί-
σης φιλολογικῆς ἡμῶν ἀξίας ἐξετιμήθητε.

Τὶ δικαιώματα δύνασθε νὰ ἔχητε ἐπὶ
τῆς κοινωνίας καὶ διατὶ νὰ ἀξιοῦτε νὰ σὰς
θέσῃ φιλολογικῶς ὑπεράνω αὐτῆς; διότι
ἐν ὅσῃ περιττῇ ἐγράψθητε στίχους τινὰς
ἀνευ ἀξιώσεων οἵτινες ἐβραβεύθησαν ὡ-
πως παταχθῇ ἡ κατακλύσασα τότε τὸ
ἔθνος ρομαντικῇ μαλακυνσίῃ καὶ διότι
ἄλλος τις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν
προηγήθη εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῶν στίχων;
διότι ἐγράφατε μύθους τινὰς χάριν μι-
κρῆς κόρης φίλης οἰκογενείας καὶ οἰκῆ-
θαι οὗτοι δημοσιευθέντες ἐν παιδικῇ πε-
ριοδικῇ ἔτυχε νὰ συμπέσωσι μετὰ τοῦ
χρόνου καθ' ὃν ὄντως τὸ περιοδικὸν
τοῦτο ἔλαβε ἀλλήν προπὴν ἀπὸ βιβλικῆ
γενόμενον ἑλληνικόν, ἐφ' ἱκανὸν χρόνον
διατήρησαν τὸν τοιοῦτον τύπον; διότι πρῶ-
τος ὑμεῖς ἐγράφατε αἰκῶνας τινὰς σατυ-
ρικὰς εἰς πεζὸν λόγον καὶ ἔτυχε φίλος
τις νὰ τὰς δημοσιεύσῃ; Διὰ πάντα
ταῦτα δύνασθε νὰ ἀξιοῦτε ὑψηλὴν φιλο-
λογικὴν θέσιν; ἢ νὰ μεμψιμοιρῆτε διὰ
τὴν ἀναίσθησίαν τοῦ κοινῆς;

Εἰς ὑμᾶς φρονοῦμεν, ὅτι ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος ἀρκεῖ ἡ ἰδιότης τοῦ γράφοντος ὅσα
γράφεται τῇ Ἑβδομαδίῃ.

ΙΝΘΚΑΛΑΜΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

[Μεσαιωνικὰ νομίσματα τῶν Δυναστῶν τῆς
Χίου ὑπὸ Παύλου Λάμπρου].

Τὸ νεώτατον τοῦτο σύγγραμμα τοῦ ἀ-
καμάτου νομισματολόγου κ. Π. Λάμπρου
ἀληθῶς διαχέει φῶς εἰς τὴν μεσαιωνικὴν
ἱστορίαν τῆς Χίου. Περιέχει γενικὰ τινὰ
περὶ τῶν Ζαχαριῶν di Castro ἢ di Cas-
tello, ἰδίως δὲ περὶ τῶν νομισμάτων
Μαρτίνου καὶ Βενεδίκτου Β' τῶν Ζαχαριῶν,
περὶ τῆς Χίου ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανου
καὶ τῶν νομισμάτων αὐτῶν, περὶ νομι-
σμάτων κοπέντων κατὰ τὸν ΙΑ' καὶ ΙΕ'
αἰῶνα, περὶ χρυσῶν δουκᾶτων κοπέντων
ἐν Χίῳ μετὰ τοῦ ὀνόματος τῶν Δουκῶν
τῆς Γενούης, περὶ νομισμάτων κοπέντων
ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Δουκὸς τῶν Μεδιολάνων,
περὶ νομισμάτων κοπέντων κατὰ τὸν ΙΓ'
αἰῶνα, περὶ νομισμάτων κοπέντων μετὰ
τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν τῆς Χίου
καὶ τέλος περὶ ἀνεκδότου νομισματοῦ κο-
πέντος ἐν Πέρσῃ. Ἐν τέλει δὲ τοῦ συγ-
γράμματος ὑπάρχουσιν 11 λαμπρῶς ἐκτε-
τυπωμένοι πίνακες περιέχοντες ὁμοιώματα
πάντων τῶν νομισμάτων τούτων.

Γνωστὴ τοῖς πᾶσι πλέον τυγχάνει ἡ
σημασία τῆς νομισματολογίας καὶ ἡ ὀ-
φειλομένη αὐτῇ πλήρως τῶσαν κενῶν
τῆς γριφώδους ἐκείνης καὶ σκοτεινῆς ἐ-
ποχῆς τῆς ἱστορίας. Πολλὰ εἰς ἐν νόμισμα
ὁμιλεῖ εὐγλωττότερον δέκα χρονογράφων.
Ἡ μονογραφία αὕτη γενικῶς ἐθεωρήθη
ὡς ἔργον δόκιμον καὶ ἐθνωφελές.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΝΤΙ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Οἱ γεωλόγοι παρατήρησαν ὅτι αἱ
ἡπειροὶ ἀπολήθουσιν εἰς γωνιώδεις πρὸς
μεσημβρίαν προσεχόμεναι καὶ ὅτι αἱ βόρειοι
πρὸ πάντων παραλλήλαι σχηματίζουσι κόλ-
πους πολυσχιδεῖς καὶ ἐπέεραθῃσαν νὰ ἐ-
ξηγήσωσι τὸ φαινόμενον ἀλλ' ἀπλήρως
ρητήρησαι ἐπὶ τοῦ Χάρτου τῶν ἡμισφαι-
ρίων ἀποκαλύπτει καὶ ἄλλας ὁμοιότη-
τας, ὡς εἴη.

Ἀμφότεροι οἱ κόσμοι τέμνονται εἰς δύο
μεγάλαι τμήματα, ἀτὰρ μόλις συνδέον-
ται διὰ στενοτάτων ἰσθμῶν, τὴν διατρη-
σιν τῶν ὁποίων ἀνέλαβεν ὁ αὐτὸς πολὺς
Λεσσέψ· πλησίον τῶν ἰσθμῶν τούτων γίν-
ονται ἐν μεσογειῷ θαλάσσιαι οἱ μέγισ-
τοι ποταμοὶ τῶν δύο κόσμων, ὁ Νεῖλος
καὶ ὁ Μισσοσιππὺς. Αἱ αἰραὶ τοῦ Ἀτλαν-
τος ἐν Ἀφρικῇ καὶ τῶν Κορδιλλιέρων ἐν
τῇ Ν. Ἀμερικῇ κεινταὶ πλησίον τῆς πα-
ραλλίας καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰσθμούς κατέ-
χουσι τὴν αὐτὴν σχετικὴν θέσιν. Τὸ σχή-
μα πρὸ πάντων τῶν δύο νοτίων τμημά-
των, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ν. Ἀμερικῆς,
εἶνε τὸ αὐτὸ, τριγωνικὸν περίπου· τὴν
αὐτὴν πλατείαν ἐντομὴν σχηματίζει ὁ
Ἀτλαντικὸς ὠκεανὸς ἐν τῇ δυτικῇ πα-
ραλίᾳ τῆς Ἀφρικῆς, ὡς καὶ ὁ Βοιωτικὸς
ἐν τῇ δυτικῇ τῆς Ν. Ἀμερικῆς, τού-
ναντίον δὲ εἰς γωνίαν ἐξέχουσαν ἀπολή-
γει ἡ ἀνατολικὴ παραλία ἀμφοτέρων·
πλησίον τῆς γωνίας ταύτης καὶ εἰς ἴσῃ
ἀπὸ τοῦ Ἡσμερινοῦ ἀπόστασιν κεινταὶ
ἄλλως ἐν μὲν τῇ Ἀφρικῇ ἢ Ἀβουσσινία,
ἐν δὲ τῇ Ν. Ἀμερικῇ ἢ Βρασσαίλια, περὶ
τῶν χριστιανῶν αὐτοκρατόρων τῶν ὀ-
ποιῶν ὁ αὐτὸς εὐφημασλόγος γίνεται καὶ
ἡ αὐτὴ συμπαθεία ἐκδηλοῦται, ὡς τῶν
μόνων παπολιτισμένων ἢ τεινόντων εἰς
τὸν πολιτισμὸν ἡγεμόνων τῶν δύο νο-
τίων μεγάλων τμημάτων τοῦ κόσμου.
Ἐν γένει δὲ τὰ δύο ταῦτα νότια τμή-
ματα ὄν τὸ σχῆμα εἶναι καὶ ἀπλοῦν
καὶ ἀνευ πολλῶν στεβλώσεων τῆς παρα-
λλίας των, ὅπερ παρατήρηται ἐν τοῖς βο-
ρείοις, διαγύσει ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀπλότῃ,
ἐκτός ἐάν ἀναμιχθῶσιν ἐνταῖς ὑποθέσεσι
αὐτῶν οἱ κάτοικοι τῶν βορείων τμημάτων.

Τὸ βούτυρον ἦτο σχεδὸν ἀγνωστον
τοῖς ἀρχαίοις ἢ ἐν καταστάσει ὅπως ἀ-
τελεῖ. Δικαίως πιστεύεται ὅτι τὸ βούτυ-
ρον εἶναι ἐφεύρεσις τῶν βορείων. Οἱ Ἕλ-
ληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξ αὐτῶν τὸ πα-
ρέλαβον. Οὐδεμίαν ὁμως μνησὶ τούτου γί-
νεται παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις
συγγραφεῦσιν· οἱ Ἕλληνες τὸ ἐγνωρίσαν
παρὰ τῶν Σκυθῶν, τῶν Θρακῶν καὶ τῶν
Φρυγῶν. Ἡ ἀρχαιότερα εἰδησις περὶ τοῦ
βουτύρου ὑπάρχει παρὰ Ἡροδότῃ Βιβλ.
4 κεφ. 2. εἰπεὶν δὲ ἀμείλιξιν (οἱ Σκυ-
θαὶ) τὸ γάλα, ἐσχέαντες ἐς ζύλινα ἀγ-
γῆλια κόλλα καὶ περιστήσαντες κατὰ τὰ
ἀγγῆλια τοὺς τυφλὰς, δονοῦσι τὸ γάλα
καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ἐπιστάμενον ἀπαρύ-
σαντες, ἡγοῦνται εἶναι τιμιώτερον τὸ δ'
ὑπιστάμενον, ἡσσην τοῦ ἐτέρου. Ὁ Ἰπ-
ποκράτης πρῶτος ἀναφέρει τὴν λέξιν βού-
τυρον, διότι λέγει ὅτι τὸ πάχος ὀνομά-

σθη βούτυρον διακρίνει δ' ἅδη τὸ βούτυ-
ρον, τὸν πυρὸν καὶ τὸ τυρόγαλον. Τὸ ἐπ-
στεῖον βούτυρον ἐγνώσθη τὸ πρῶτον παρ'
Ἕλλησι. Ὁ Κολουμέλλας, ὅστις ἐξῆ ἐπὶ
τῆς Βασιλείας τοῦ Κλαυδίου, εἶναι ὁ
πρῶτος συγγραφεὺς ὁ μνημονεύων τοῦ
βουτύρου ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ De
re-rustica. Ὁ Γαλήνιος, εἶναι ὁ πρῶτος
ὁ ἀναφέρων περὶ τοῦ ἀγελαδινοῦ γάλα-
κτος, καὶ περὶ τοῦ κληθέντος ἐκ τοῦ γά-
λακτος τούτου Βουτύρου. Ὁ Πλίνιος ἀνα-
φέρει περὶ τοῦ πρᾶβειου βουτύρου, τοῦ
ἀγελαδινοῦ καὶ τοῦ αἰγείου, ὡς τροφῆς
ἡδέας τῶν βαρβάρων λαῶν δι' ἧς οἱ πλού-
σιοι διακρίνονται τῶν πτωχῶν.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαι-
δεύσεως ἐν Παλλὰς πόλει τῇ 30 Ἰουνίου
1887 ν. ἔ. ὡς τελευταίαν ἡμέραν παρα-
δοχῆς τῶν ἐπιτυχῶν ἐφαρμογῆς τοῦ
ἠλεκτρισμοῦ προτάσεων ἐν τῷ ἐπὶ τούτῳ
προκηρυχθέντι διαγωνίῳ. Ὁ ποιῶσα
τὴν ἀνακάλυψιν, ἥτις θὰ χρησιμοποίησθ
τελείως καὶ συμφορόντως τὸ ἠλεκτρικὸν
ρεύμα εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἐπομένων κλάδων,
ἥτοι ὡς πηγὴν θερμότητος, φωτός, σα-
χείας χημικῆς ἐνεργείας, μηχανικῆς δυ-
νάμεις, οἰκονομικώτερας καὶ πληρεστέ-
ρας διαβιβάσεως τῶν τηλεγραφημάτων,
ἥως θεραπευτικῶν μέσων, ἀμειψθήσεται
διὰ 50.000 φρ.

Αἱ προτάσεις τῶν ἐπιστημόνων ὄλων
τῶν ἐθνῶν εἰσι δεκταὶ ἐν τῷ διεθνῇ τού-
τῳ διαγωνίῳ.

Ζαχαρίνην πλέον καὶ οὐχὶ ζάχαριν.
Ἡ δύναμις τῆς γλυκύτητος τῆς οὐσίας
ταύτης εἶνε τοιαύτη, ὥστε 1 μέρος αὐ-
τῆς μετὰ 1000 ὕδατος παρέχει τὴν αὐ-
τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν, ὡς ἀναικόνου γλυκύ-
σμα Ζαχαροπλάστειον προέρχεται δὲ ἐκ
φυτοῦ τινος τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου καὶ ἀ-
νεκαλύφθη, ὑπὸ τὴν μορφήν λευκῆς κό-
κκης μεμονωκελῆς ὡς πρὸς τὴν κοί-
νην ζάχαριν, διότι εἰσαγομένη εἰς τὴν
ὀργανισμόν αὐδαμῶς διαλύεται ἢ ἀφο-
μοιοῦται, ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὰς παρα-
τηρήσεις τῶν εἰδημόνων δὲν ἐπιφέρει οὐδὲ
τὴν παραμικρὴν βλάβην εὐκόλως σκευα-
ζομένη μετ' ἄλλων ὕλων δύναται νὰ κα-
ταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐν χρήσει ζάχα-
ρου, οὕτως ἀπλουστάτης τῆς κατεργα-
σίας αὐτῆς, καὶ καταπληκτικῶς εὐνο-
τέρας. Ὡς ἐκ τούτου θέλει ἐπιφέρει ἀ-
ληθῆ βιομηχανικὴν ἀναστάσειν καὶ ἐν-
τελῆ παραμύθησιν τῆς καλλιέργειας τοῦ
Ζαχαροκαλάμου καὶ τῶν κοκκίνογυλιῶν.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μαρούσα ἡ Στροποναίτις αὐθιγόνημα
Ν. Ἀγγελιογράφου (τόμος Α').
Τὰ Κατορθώματα τῶν ἐπαγγελλομένων τῶν
Παιδαγωγῶν Π. Π. Οἰκονόμου καὶ Βλ. Σκορ-
δίλη.
Ποιητικὸς ἀθωνάριθμος 7ος περιέχων διά-
φορα ποιήματα.
Π. Ἐνεάθη. Καὶ πάλιν ἀπετόχευε. Ἐν
ἔθρονον μὴ φέρον ὑπογραφῆν γράφεται ὑπὸ
τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἑβδομάδος.
ΤΥΠΟΣ ΕΡ. Π. ΠΑΠΑΒΕΖΑΝΑΡΗ καὶ ΑΔ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ